

ผู้ ถึง ความ เต็ม เปี่ยม
ของ ชีวิต

ผู้ใดเป็นผู้เยือกเย็น
ปราศจากความยึดมั่นถือมั่น
ไม่ยึดติดในกามคุณ
ผู้นั้นนับว่าเป็นบุคคลผู้ประเสริฐ
เป็นผู้ดับสนิท ย่อมมีความสุขในกาลทุกเมื่อ

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๐

สรรพสิ่งในโลกนี้ เป็นเพียงเครื่องอาศัยสำหรับใช้สร้างบารมี ไม่ใช่มีไว้สำหรับให้ยึดมั่นถือมั่น เราเกิดมาในโลกนี้ เพียงอาศัยสิ่งเหล่านี้สร้างบารมีเท่านั้น อย่าไปคิดว่ามันเป็นจริงเป็นจังอะไร สมบัติทั้งหลายเป็นของกลางของโลก ที่จะช่วยให้สร้างบารมีได้สะดวกสบาย เราจะได้มุ่งแสวงหาสิ่งที่เป็นสาระของชีวิต เป็นความจริงของพระอริยเจ้า ที่เรียกว่า อริยสัจ มีใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน จะได้เข้าถึง ความสุขที่แท้จริงกันทุกคน

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน สังยุตตนิกาย สคาถวรรค ว่า

“ผู้ใดเป็นผู้เยือกเย็น ปราศจากความยึดมั่นถือมั่น ไม่ยึดติดในกามคุณ ผู้นั้นนับว่าเป็นบุคคลผู้ประเสริฐ เป็นผู้ดับสนิท ย่อมมีความสุขในกาลทุกเมื่อ”

ผู้มีปัญญามองเห็นว่า ทรัพย์สมบัติภายนอกที่มีอยู่ เป็นเพียงเครื่องอาศัยหล่อเลี้ยงตนเองและครอบครัว สมบัติเป็นเพียงอุปกรณ์ในการสร้างบารมีเท่านั้น ไม่ใช่มีไว้ให้ยึดติด หากมัวห่วงแหนตระหนี่ โดยไม่นำออกบริจาคทาน ย่อมไม่เกิดประโยชน์เต็มที่ บางครั้งอาจจะถูกโจรลักไปบ้าง ไฟไหม้ น้ำท่วมบ้าง คนฉลาดจึงเปลี่ยนทรัพย์หยาบให้กลายเป็นทรัพย์ละเอียด คือบุญ ด้วยการให้ทาน

๑๒๑

ทรัพย์ที่ควรแสวงหาอย่างยิ่ง คือ อริยทรัพย์ ผู้มีปัญญาที่แท้จริง นอกจากจะแสวงหาทรัพย์ภายนอกแล้ว ยังไม่ประมาทในการแสวงหาทรัพย์ภายในอีกด้วย ลำพังทรัพย์ภายนอกเพียงอย่างเดียว ไม่อาจทำให้เราเข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตได้ แต่ทรัพย์ภายใน คือ พระรัตนตรัย เป็นโลกุตระทรัพย์อันประเสริฐที่จะทำให้เราเข้าถึงความสุขความเต็มเปี่ยมของชีวิตและนำมาซึ่งความปลานปลื้มใจ

*ในอดีตกาล มีหนุ่มไร่อ้อยคนหนึ่งเดินถืออ้อยมาจากไร่ ในระหว่างทางได้พบพระปัจเจกพุทธเจ้า ซึ่งเพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ ทันทีที่ได้เห็น เกิดจิตเลื่อมใส ได้ถวายน้ำอ้อย จนเต็มบาตร ซึ่งอ้อยในสมัยก่อนเพียงแค่เอามัดตัดลำอ้อย น้ำอ้อยก็จะไหลออกมาทันที ไม่ต้องมีการใช้เครื่องหีบเช่นในสมัยนี้

เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าฉันน้ำอ้อยแล้ว ท่านได้อนุโมทนาให้สมปรารถนาในทุกสิ่ง แล้วยังนำน้ำอ้อยไปถวายพระปัจเจกพุทธเจ้าอีก ๕๐๐ รูป โดยเหาะไปทางอากาศ ชายหนุ่มเห็นปาฏิหาริย์นั้น จึงเกิดมหาปีติและด้วยอาณิสสที่ถวายน้ำอ้อยนั้น ทำให้เขาเวียนว่ายอยู่เฉพาะในสุคติภูมิ โดยไม่ต้องตกสู่ทุกข์

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๒

กระทั่งมาถึงสมัยของพระวิปัสสิพุทธเจ้า เขาได้เกิดเป็น
เศรษฐีชื่อว่า “อปราชิตะ” มีความศรัทธาในพระพุทธเจ้ามาก
ได้สร้างกุญชรศาลาที่ทำด้วยแก้ว ๗ ประการ และเอารัตนชาติ
ไปโปรยรอบพระคันธกุฎี เพื่อเป็นกุศโลบายสำหรับให้ผู้คนมาฟัง
ธรรม เมื่อมาแล้ว หากใครปรารถนาอยากได้รัตนชาติ ก็สามารถ
หยิบไปได้ ฉะนั้น คนที่ไปวัดจึงได้ทั้งโลกียทรัพย์และอริยทรัพย์
กลับไป ในยุคนั้น จึงมีมหาชนได้บรรลุธรรมกันมากมาย

เมื่อรัตนชาติที่โปรยลงในคราวเดียวหมดไป ท่านได้นำ
มาโปรยลงอีกเรื่อยๆ โดยไม่มีความรู้สึกเสียดาย วันหนึ่ง ท่าน
เศรษฐีนำแก้วมณีดวงใหญ่เท่าผลแตงโมที่หาค่ามิได้ มาวาง
ไว้แทบพระบาทของพระบรมศาสดา ความสว่างของแก้วมณี
เมื่อกระทบกับพระรัศมีกายของพระพุทธองค์ ยิ่งทำให้บริเวณ
นั้นสว่างไสวเรืองรอง เหล่าชนที่มาฟังธรรม ต่างเกิดความอัม
เมิบเบิกบานใจ แลดูพระพุทธองค์ด้วยจิตที่เลื่อมใสยิ่งนัก

วันหนึ่ง มีพราหมณ์มีจกาทิฏฐิแลสร้างมาถวายบังคมแทบ
พระบาทของพระบรมศาสดา แล้วแอบเอาแก้วมณีซ่อนไว้ในผ้า
จากนั้นรีบเดินหลีกไป ท่านเศรษฐีเห็นแล้ว รู้สึกไม่พอใจ
พระบรมศาสดาจึงตรัสถ้อยคำให้ท่านตัดใจจากสมบัติที่ได้
บริจาคแล้ว เศรษฐีจึงทำจิตให้ผ่องใส แล้วตั้งความปรารถนาว่า

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๓

“ต่อแต่นี้ไป ถ้าข้าพระองค์ยังไม่อนุญาตให้อะไรแก่ใคร แม้สิ่งเล็กน้อยเพียงเส้นด้าย ก็อย่าให้ใครนำไปได้ น้ำและไฟก็ไม่อาจทำลายทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายของข้าพระองค์ได้” ตั้งแต่นั้น ท่านเศรษฐีได้ทำบุญจนตลอดอายุขัย ละโลกไปแล้ว ได้ไปบังเกิดในเทวโลก

จนมาถึงในสมัยพุทธกาลนี้ ท่านเกิดในตระกูลเศรษฐี มีชื่อว่า “โชติกะ” ในวันที่ท่านเกิด สรรพาวุธทั่วทั้งเมืองเกิดแสงสว่างโชติช่วง ทั่วทั้งเมืองสว่างไสวไปหมด เมื่อถึงวัยที่จะครองเรือน พระอินทร์ได้เสด็จมาจากเทวโลก เนมิตปราสาท ๗ ชั้น ที่ทำด้วยรัตนทั้ง ๗ มีกำแพง ๗ ชั้น แวดล้อมปราสาทอย่างประณีตสวยงาม และทรงเนรมิตต้นกัลปพฤกษ์โดยรอบ กำแพง มีชุมทรัพย์ทั้ง ๔ เกิดขึ้นที่บริเวณหัวมุมของกำแพง ที่ชุมประตูทั้ง ๗ มียักษ์พร้อมด้วยบริวารนับพันคอยพิทักษ์รักษาอยู่

พระเจ้าพิมพิสารทรงสดับว่า ปราสาทแก้ว ๗ ชั้น บังเกิดขึ้นเพื่อโชติกะ จึงพระราชทานฉัตรเศรษฐี แต่งตั้งให้เป็นเศรษฐีประจำเมือง นอกจากนี้ เทวดายังนำนางแก้วจากอสุตรกูรทวีปมาให้เป็นภรรยา นางแก้วได้ถือข้าวสารหนึ่งทะนานกับแผ่นศิลา ๓ แผ่นมาด้วย เมื่อจะหุงข้าวเพียงใส่ข้าวสารลงในหม้อ แล้ววางไว้บนแผ่นศิลา แผ่นศิลาก็จะมีไฟลุกโพล่งขึ้นทันที

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๔

เมื่อข้าวสุกแล้วไฟก็จะดับเอง ส่วนข้าวในหม้อนั้นก็ดักไม่พรวง ภรรยาท่านเศรษฐีได้หุงต้มอาหารด้วยแผ่นคิลาณั้นแหละ อีกทั้งในปราสาทยังสว่างไสวไปด้วยแสงของแก้วมณี โดยไม่ต้องใช้ประทีปโคมไฟเลย

มหาชนต่างพากันมาชื่นชมสมบัติของท่านเศรษฐี ทุกวัน จะมีคนเดินทางมาจากทั่วชมพูทวีป เพื่อเยี่ยมชมปราสาท ท่านเศรษฐีได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ทั้งเตรียมข้าวปลาอาหารให้ใครปรารถนาจะได้เสื้อผ้า เครื่องประดับ หรือปรารถนาสิ่งใดก็ไปอธิษฐานจากต้นกัลปพฤกษ์ แล้วท่านเศรษฐียังได้เปิดขุมทรัพย์ทั้ง ๔ หากใครปรารถนาก็ให้ขนไปตามที่ต้องการ ไม่ว่าจะไปมากแค่ไหน สมบัตินั้นก็ดักไม่พรวง คือ ดักออกไปแล้วก็กลับมีเพิ่มขึ้นเท่าเดิมอีก

พระเจ้าพิมพิสารมีพระประสงค์จะชมปราสาท จึงพาอชาตศัตรูราชกุมารผู้เป็นโอรสของพระองค์ตามเสด็จไปด้วย เมื่ออชาตศัตรูราชกุมารเห็นสมบัติของท่านเศรษฐีแล้วก็ดำริว่า “ท่านเศรษฐีอยู่ในปราสาทแก้ว แต่พระราชบิดาของเราเป็นถึงพระราชา ประทับอยู่ในพระราชมณเฑียรที่ทำด้วยไม้ เมื่อไรเราได้เป็นพระราชา เราจักยึดปราสาทหลังนี้ให้ได้”

ต่อมาพระเจ้าอชาตศัตรูได้เป็นพระราชา ทรงนำกองทัพ

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๕

มาเพื่อจะยึดสมบัติของท่านโชติกเศรษฐี เมื่อมาถึงได้เห็น กองทัพยักษ์ที่ดูแลปราสาทไว้ พระเจ้าอชาตศัตรูทรงตกพระทัย กลัว จึงเสด็จหนีเข้าไปในวัดพระเชตะวันและได้พบกับท่าน เศรษฐีซึ่งกำลังฟังธรรมอยู่ในวัดพอดี

เมื่อเศรษฐีรู้เรื่องทั้งหมด จึงได้ทูลว่า “ทรัพย์ของข้าพเจ้า ทั้งหมด ถ้าไม่ปรารถนาจะให้ใคร แม้แต่เข็มเล่มเดียวก็ไม่มีใคร นำไปได้” เศรษฐีให้พระราชาทดลองดึงแหวนออกจากนิ้วมือ ของตน พระราชาแม้มีพระกำลังมากสามารถกระโดดได้สูงถึง ๘๐ ศอก ก็ไม่สามารถที่จะดึงแหวนออกได้ แต่เมื่อเศรษฐี ออกปากว่าให้ แหวนทั้ง ๒๐ วง ก็เลื่อนออกจากนิ้วเองโดยที่ ไม่ต้องดึงออก

ท่านเศรษฐีได้เห็นความประพัตติของพระราชา ก็เกิด ความสลดใจ จึงได้ทูลขอออกบวช เมื่อบวชได้ไม่นาน ท่าน สามารถทำใจหยุดนิ่ง ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ ในขณะที่ เดียวกัน สมบัติทั้งหมดของท่านก็ได้อันตรธานหายไป เพราะ ท่านได้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตแล้ว ไม่มีความจำเป็นที่จะใช้ สมบัติ ไม่มีความเยื่อใยในสมบัติทั้งหลาย สมบัติจึงหมดความ หมายเมื่อถึงกายธรรมอรหัต

ความเต็มเปี่ยมของชีวิต จะเกิดขึ้นได้เมื่อทำใจหยุดนิ่ง

ผู้ถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

๑๒๖

จนเข้าถึงกายธรรมอรหัต ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ ศาสนาหรือเผ่าพันธุ์ใด ต่างมีเป้าหมายชีวิตเหมือนกัน คือ ต้องการทำตนให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่อายตนิพพาน แต่เนื่องจากถูกอวิชชาครอบงำ ทำให้ลืมนเป้าหมายที่แท้จริง จึงแสวงหาสิ่งนอกตัว ต่อเมื่ออินทรีย์แก่กล้า จึงกลับมาแสวงหาธรรมกายภายใน เราทั้งหลายเป็นผู้มีบุญลาภอันประเสริฐ ที่ได้มาพบเส้นทางแห่งความบริสุทธิ์แล้ว ดังนั้น ให้ตั้งใจปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกายกันให้ได้ทุกๆ คน

